

ทำบุญเต็มได้ด้วยตัวเอง

เพื่อนรักของผู้เขียนอีกคนหนึ่ง เป็นผู้อำนวยการสถานีทดลองพืชไร่ อยู่ต่างจังหวัด มีหน้าที่ราชการยุ่งเหยิงมาก แต่รักการทำบุญเป็นชีวิตจิตใจ จึงให้เงินคนงานที่มารับใช้ในบ้านไว้ก้อนหนึ่งแล้วสั่งว่า ให้ไปซื้ออาหารอย่างดีถวายพระ ที่บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านพักข้าราชการให้ได้ทุกวัน ส่วนตัวเองรีบไปที่สำนักงานแต่เช้ามืด ไปชงกาแฟกินแล้วเตรียมเรื่องที่จะพูดหน้าแถวคนงาน ซึ่งที่สถานีทดลองแห่งนั้นมีธรรมเนียมปฏิบัติว่า คนงานทุกคน ต้องมาเข้าแถวหน้าเสาธง เพื่อฟังคำสั่งงานก่อนแยกย้ายไปทำงานในแต่ละแผนก เพื่อนที่เป็นผู้อำนวยการคนนี้จะใช้เวลาประมาณ ๕ ถึง ๑๐ นาที เล่าธรรมะเรื่องมงคลชีวิตให้คนงานฟัง แล้วเตือนให้ใช้เป็นหลักในการทำงาน และดูแลคนในครอบครัว

เพื่อนมาเล่าให้ฟังว่า เด็กคนงานที่มารับใช้ในบ้านคนนี้ ตั้งใจซื้ออาหารอย่างดีมาถวายพระทุกวัน บางวันก็มาบอกว่าลงมือทำอาหารเอง

ก็ชมเชยให้กำลังใจเขาทุกครั้งที่เขาบอก วันหนึ่ง ในอีกหลายเดือนต่อมา ผู้เขียนมีธุระไปพักค้างคืนที่บ้านเพื่อนคนนี้ ตอนเช้ามีด ผู้เขียนลุกขึ้นมานั่งสมาธิ ได้ยินเสียงเพื่อนรีบลุกจากที่นอนก็คิดสงสัยว่า ‘อะไรจะขยันทำงานขนาดนั้น’ ก็เลยหันตตามตามทีคิดในใจ

เพื่อนตอบว่า “เปล่าหรอก จะไปเตรียมอาหารตักบาตร” ก็เลยลืมหูลืมตาถามว่า “เอ้า..ไม่ได้ให้เด็กตักบาตรให้แล้วรี” เพื่อนตอบอูบอับจับความได้ว่า **“กลัวชาติหน้าเกิดเป็นคนรับใช้ในบ้านคนรวย”**

วันนั้น หลังจากช่วยกันตักบาตรเสร็จแล้ว เพื่อนจึงขยายความให้ฟังว่า วันหนึ่งขณะกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อร่มมชโยอยู่กับเพื่อนในกลุ่มผู้นำบุญด้วยกัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญดลอยุธยา ขึ้นมาว่า **“ระวังเนื้อ ให้คนรับใช้ตักบาตรให้ เดี่ยวเจ้าของบ้านจะกลายเป็นคนรับใช้”**

“เราได้ยินแล้วเสียส้นหลังวาบเลย คราวนี้ไม่เอาแล้ว ต้องทำเองกับมือทุกบุญ...”

หลังจากนั้นเพื่อนคนนี้จะถวายปัจจัย ถวายของกับพระเดช-พระคุณหลวงพ่อกับพระทุกรูปด้วยมือตนเองทุกครั้ง ไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ฝากใครไปถวายเลย

เรื่องทำบุญด้วยตนเองนี้ คราวหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดด-ชีโวเล่าถึง ความตั้งใจในการทำบุญของคุณยายอาจารย์ ไว้ในการเทศน์อบรมอาสาสมัครฝ่ายวิชาการ อาศรมบัณฑิต ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรมเมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี ผู้เขียนจดบันทึกคำพูดของท่านไว้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

“...ลูกเอ๊ย... จำเอาไว้แล้วกันว่า การทำบุญต้องทำด้วยตัวเอง จึงจะได้ผลเต็มที่ ถ้าคนอื่นทำให้ เราก็ได้แต่อนุโมทนา มันได้บุญอย่างมากก็แค่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ของที่เราทำเอง เพราะฉะนั้น ตอนที่ยังมีเรี่ยวมีแรงต้องรีบ

ทำเข้า อยากจะได้บุญอะไร ก็รีบทำไปเถอะ ใครอื่นจะทำ หรือไม่ทำด้วย ก็ช่างเขาเถิด

“คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจากละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญ หรือไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะตกบาตรกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลังอย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้อยู่ด้วยมือตัวเองให้เต็มมาก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี ถือว่าไม่ประมาท...”

วันเสาร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี